

Protokol nahrávky*

Pamětník: Miloslav Kopečný

Datum a místo natáčení: 19. a 20. listopadu 2024 v narátorově bytě v Praze

Natočila a zpracovala: Tereza Vinická

1. nahrávka	
0:00:00	Představení narátora. Miloslav Kopečný se narodil 18. 9. 1944 v Třebíči. Matka Marie roz. Stloukalová (roč. 1914) pocházela z Náměště nad Oslavou, kde měli její rodiče penzion. V Brně studovala zpěv a klavír na konzervatoři a hrála ochotnické divadlo. Otec Miloslav Kopečný (roč. 1911) byl z obchodnické rodiny, vyučil se obchodníkem, po svatbě si se ženou postavili dům s konzervárnou v Třebíči. Po roce 1948 mu byla zabavena a on šel „kopat kanály“. Později jej nechali ve špičkově vybavené konzervárně jako odborníka pracovat na pozici vedoucího, později pod hlavičkou pražské Mykoprodukty. Dům na konci Brněnské ulice byl po roce 1989 rodinně vrácen, ale z konzervárny už byl sklad potravin Jednoty. Vzpomínky na dětství mezi ovocem v létě a s bruslením na zamrzlé řece v zimě. Školní léta prožíval M. K. jako buržoazní syn, přestože rodina byla dříve oblíbená (dávala hlavně ženám z okolí práci). Nehezká vzpomínka na hloupou učitelku, která dětem přikazovala házet kamením po božích mukách. Za odmítnutí dostal narátor, který ministroval v kostele, dvojku z chování. Jako chlapce ho lákalo ochotnické divadlo – vzpomínka na učitele a režiséra Josefa Geržu a jeho inscenaci Strakonického dudáka. Titulní roli hrál už student akademie Milan Riehs, jeho matku Rosavu skvěle Růžena Svobodová, velmi talentovaná ochotnice a maminka herečky Simony Pekové. Šlo o vyhlášenou sokolskou scénu, kam se jezdili dívat i profesionálové. Paní Svobodová několikrát dostala nabídku hrát profesionální divadlo.
0:13:58	Ve slavné Geržově inscenaci Čapkova Loupežníka hrál Karel Pospíšil (student JAMU) a hostovali také Karel Höger a Vladimír Ráž. Vzpomínka na žádost sourozenců Kopečných o jejich autogramy. Hrál se tu i Zkrocení zlé ženy a Stromy umírají vstoj. Sokolská scéna byla komunisty nahrazena kulturním domem, kde Gerža založil spolek se studenty (byl mezi nimi i narátor). Nastudovali společně hru Trojané o studentech, kteří se vzbouří proti svému profesoru - fašistovi. Gerža také pomohl narátorovi s přijímacími zkouškami na JAMU – výběr básní (např. Nezval), monolog z vězení ze Strakonického dudáka. V komisi u zkoušek byl otec Milana Kundery - rektor JAMU. Humorná vzpomínka na uchazečovu bezprostřednost ve chvíli, kdy mu měla v dialogu nahrávat Vlasta Fialová. O omylu ve věci přijetí – M. K. málem nepřijal pro buržoazní původ. Jeho sestra studovat nesměla vůbec. Odvolání ale vyšlo. Místo dopisu o přijetí přišla rovnou pozvánka na žňovou brigádu. Profesor Josef Karlík narátorovi později vyprávěl, jak svérázně se ho u projednávání odvolání zastal Evžen Sokolovský. Vyprávění o hvězdné trojici Karlík-Fialová-Sokolovský

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukuje informace v té podobě, v jaké je uvádí narátor. Případná vnější doplnění jsou odlišena hranatými závorkami.

	na scéně Státního divadla v 60. letech, kde studenti JAMU statovali a obdivovali tyto umělce. Josef Karlík byl na studenty velmi tvrdý. Druhou skupinu vedli Oldřich Vykypěl a Jarmila Lázničková. Narátorovu pak J. Karlík s V. Fialovou, vzpomínka na Karlíkovo entré a jeho skvělé, i když drsné vedení.
0:29:30	O Vlastě Fialové. Vedla umělecký přednes, zdramatizovala Lišku Bystroušku a nastudovala ji se studenty k zápočtu. S velkým úspěchem. Na individuálních hodinách uváděla narátora do rozpaků svým půvabem a elegancí. Studenti ji měli moc rádi. Oba s J. Karlíkem byli velmi vytížení (táhli repertoár v divadle, začínala brněnská televize - Gazdina roba, vdova Kapetová v podání Fialové), přesto se učení věnovali naplno. Vtipná historka o synovi Vlasty Fialové Jiřím, kterou studentům herečka vyprávěla. Studium JAMU proběhlo v letech 1961–1965. V Martě studenti hráli Dva šlechtice z Verony (Karlík s režisérem Hajdou), narátor hrál jednu z hlavních rolí Valetina, napsána k tomu hudba, kytara, zpěv, hrálo se v džínách – diváci inscenaci přejmenovali na Veronian Side Story. Poté Topolův Konec masopustu, narátor v roli Smrtáka (v ND král Josef Kemr). Studenti se jeli podívat do Národního divadla, narátor „obšlehl“ Kemra, ale měl velký úspěch, vybral si roli tedy i jako absolventskou. Musel jí přizpůsobit i diplomovou práci. Spolužáci na JAMU. Ve 4. ročníku studovali Karel Pospíšil, Věra Galatíková, Antonín Molčík, Miroslav Částek, které vedl Evžen Sokolovský, byl velmi přísný a obávaný pedagog. V Praze v Národním si to údajně herci už líbit nenechali. V Brně tehdy hodně „frčel“ Brecht. Vzpomínka na Sokolovského hrubý komentář k výkonu herečky Jarmily Urbánkové, která měla ve stejný den v Brně generálku Brechta a také ten den přebírala titul Národní umělkyně. Zkouška za přítomnosti publika tedy přesunuta na večer a našťvaný režisér si nebral servítky. Státní divadlo Brno chtělo koupit Věru Galatíkovou (o ní byl největší zájem), obsadili ji tedy do Sokolovského režie. Režisér jí na zkoušce také nic nedaroval, přestože ji jako herečku uznával. Narátor jako představitel malé role prošel celkem bez úhony, když Sokolovskému ještě jako student hrál v Donu Quijotovi (hl. role Zdeněk Martínek, Vlasta Fialová).
0:43:40	Vzpomínka na Krejčovu inscenaci Konce masopustu v Divadle za branou, kterou narátor navštívil jako student. Na konci třetího ročníku Josef Karlík se studenty nastudoval Dürrenmattova Franka Pátého s divadelními písněmi. Jeli se na tento titul podívat do Divadla E. F. Buriana [v režii Karla Nováka, narátor se mylně domníval, že šlo o Evžena Sokolovského] (Božena Böhmová, Luděk Kopřiva, Slávka Budínová, Ilja Racek aj.). Okouzlení inscenací jako takovou i hereckými výkony jmenovaných, přesto si na titul jakožto další absolventské představení troufli. M. K. se s hrou setkal po letech v Činoherním studiu v Ústí nad Labem v režii Milana Schejbala, tentokrát už jako Frank. M. Schejbal hru pak uvedl v Divadle ABC a nabídl M. K. hostování v titulní roli. Otýlii hrála jeho kamarádka Marie Durnová. V roce 1961 dělala s narátorem a jeho ročníkem přijímací zkoušky na JAMU, ale byla už dva roky v angažmá v Divadle Jiřího Wolкера, chtěla si doplnit vzdělání. Přijata ale nebyla. Nabídli jí externí spolupráci s narátorovým ročníkem. Po letech se setkali v angažmá v Liberci a poté ještě v

	Činoherním studiu v Ústí nad Labem. M. K. dostal jako jeden z prvních studentů nabídku angažmá, a to do Divadla Petra Bezruče v Ostravě (tam byli v angažmá pozdější hvězdy Činoherního klubu Hrzán, Kodet, Kačer). Saša Lichý (otec Norberta Lichého) tehdy „koupil“ M. K., Vladku Obručovou a Luboše Petříka a pozval je, aby se přijeli do divadla podívat. Narátor zvažoval Pardubice kvůli kamarádům a z Pardubic měl také nabídku. V Ostravě zažil rozčarování z prostředí a ještě tentýž večer odjel a přijal nabídku v Pardubicích. Saša Lichý chtěl ale hlavně jeho, takže s jeho spolužáky nakonec smlouvu nepodepsal. Další osudy Vladimíry Obručové. V Pardubicích byl narátor velmi spokojen a hrál zde krásné role se skvělými kolegy. Na rok se zde setkal s Josefem Somrem, který pak odešel do nově vznikajícího Činoherního klubu. Měl zde také spolužáky a přátele Věru Galatíkovou, Karla Pospíšila a Antonína Molčíka. Hrál zde i Růžena Merunková, velmi talentovaná herečka, dále Jarmila Derková, Věra Farová, místní hvězda Milan Sandhaus, kterého milovalo pardubické publikum, Josef Elsner. Pardubice měly dobrou pověst a výborné herce, režíroval zde Jaroslav Novotný, Richard Mihula, Evžen Kubíček a hrající režisér Jiří Cízler, s nímž si velmi padli do noty, rozvíjel narátorův komický talent. Cízler byl talentovaný houslista, určitou dobu hrál první housle v orchestru v budějovickém divadle.
0:59:00	Jako divák jezdil v té době do Prahy do Činoherního klubu, kam později odešla i Věra Galatíková, dále do Divadla za branou. Jejich režisérka Helena Glancová pracovala také v Pardubicích a dohodila M. K. konkurz k Otomaru Krejčovi. Popis scény na konkurzu, byl přijat. Pardubický ředitel Mihula ho ale neuvolnil. Narátor chodil rád také do divadla E. F. Buriana. Podrobněji o jednotlivých jmenovaných scénách a jejich produkci. Divadlo E. F. Buriana bylo podobné brněnskému brechtovskému divadlu, Činoherní klub měl zajímavý repertoár, který narátor neznal, pro srovnání Národní nebylo nikdy vnímáno jako něco extra, mladé scény hrály podle narátora zajímavěji, jinak. Ale Topolův Konec masopustu byl výtečný. Role v Pardubicích (1965–1969): Fidlovačka, Goldoni, August August, august - role juniora, Hrátky s čertem - lidé šleli, hrálo se po okupaci v r. 1968 - koncepce J. Cízlera a J. Janíka zahrnovala peklo a belzebuba nalíčeného jako Brežněva. Solferna hrál Ladislav Frej: „Provedl jsem kontrolu filiálky CS 1968...“. Ukřižování Krista bylo také populární – role Miláčka Páně. J. Cízler zde založil malé divadlo, kde hrál své komorní inscenace, např. Nedo zpívání hit - scénky z Voskovce a Wericha. Srpen 1968 - narátor se o okupaci dozvěděl po návratu z Lázní Luhačovice, kde byl o prázdninách s maminkou. Doma v Třebíči se pak setkal s tanky. Po odjezdu našich politiků do Ruska byla velká očekávání. První projev Dubčekův po návratu přinesl zklamání. To už bylo v Pardubicích. Narátor se v obrovské depresi pokusil o sebevraždu. Zachránila jej spolužačka a pardubická kolegyně Gabriela Wilhelmová (bydlela ve vedlejším bytě na herecké ubytovně, nemohla se na něho dobouchat a vyrazila dveře).
1:15:00	Den po narátorově návratu z nemocnice se ženil Ladislav Frej s Evelynou Steimarovou. M. K. měl jít za svědka, nikomu nic neřekl, sebral se a svatbu odsvědčil. V roce 1969 M. K. napsali z Liberce, jestli

	by neměl zájem o angažmá, pozvali jej k hostování v roli Václava ve hře o Karlu IV. Na základě toho přijat. V Pardubicích se parta pomalu rozpadala - Věra Galatíková šla do Činoherního klubu, Helena Glancová do Divadla za branou natrvalo, Bronislav Poloczek do Divadla Ypsilon, G. Wilhelmová do Brna do Divadla na provázku („na provázek“). Odešlo tehdy asi jedenáct členů souboru. V Liberci už byl Karel Pospíšil. Na návrh kamarádčina bohatého přítele ze zahraničí (nabídl bydlení i práci) se M. K. rozhodl odjet s ní v létě do Německa a možná se už nevrátit. Žádost o vízum byla ale zamítnuta, nastoupil tedy do Liberce. S kamarádem Jaroslavem Drbohlavem byli obsazeni do Strakonického dudáka, poté s Aloisem Švehlíkem do Figarovy svatby a následovaly další krásné role, např. Don Juan. Potkal zde i další kamarádku Marii Durnovou a také se poprvé oženil - s dlouholetou kamarádkou Evou Chvalovou. Narodil se jim syn Martin. Pro pracovní vytíženost obou manželů ale vztah nevydržel, přesto se po čase pokusili vztah obnovit, ale neúspěšně. Z druhého manželství ovšem vzešla dcera. Narátor se ale dětí nevzdal a hodně se s nimi stýkal. Třetí manželství s Barbarou Tůmovou (dramaturgyně a produkční) bylo a je šťastné a trvá dodnes. Okolnosti seznámení. Její otec byl známý divadelní fotograf [Stanislav Tůma]. Dnes manželé bydlí v bytě po Ladislavu Frejovi a Věře Galatíkové (výměna) v centru Prahy. S Věrou Galatíkovou si vzájemně svědčili na svatbách.
	2. nahrávka
1:33:43	Dodatek k Pardubicím. Řada vynikajících herců. Jarmila Derková - většinou hrála velký obor, Věra Farová, Eliška Kuchařová - první žena režiséra Kachyni, Irena Poledníková. Muži: Petr Skála - mužská hvězda, Milan Sandhaus - rodák a miláček publika, komické role, starší herci pan Elsner, pan Blažek, dále mladší a skvělí Josef Somr, Jiří Cízler. V pardubickém angažmá M. K. potkal také Pavla Landovského – „živel a neřízená střela, vynikající komik“. Dramaturgyně Vlasta Gallerová šla na narátorovo doporučení do Liberce, kde se také setkali. Tamní vzdělaný dramaturg Jaroslav Král si ji nechal doporučit. V Liberci M. K. působil od roku 1969 a nastoupil s Jaroslavem Drbohlavem a Josefem Vajnarem. Opětovné setkání s Marií Durnovou; Alois Švehlík, Miloš Bílek, Miroslav Bílek, ředitelem byl Ivan Glanc - náročný na výběr herců, takže měl výborný soubor. Režiséři Milan Vobruba a Karel Kříž, který se vrátil z vojny. Vynikající herečka Xenie Chytrá, o které se neprávem málo vědělo, velmi talentovaná, Zuzana Fišárková. Herecké příležitosti: Vocilka ve Strakonickém dudákovi (využit orchestr z opery, což zde bylo běžné), režisér vymyslel, že Zuliku bude hrát už zralá herečka Zora Božinová, Švandu hrál Jaroslav Drbohlav (proti ní chlapec). Herečka Michaela Bendová pak učila. Vladimír Volek na výrazné mužské role. Mnozí starší herci si mysleli na roli Vocilky a narátor jim ve svých čtyřiašestech letech „vytřel zrak“ - vzpomínka. Podobný zážitek z Pardubic v roli Krále Ptolemaia v inscenaci Caesar a Kleopatra (G. B. Shaw) - pan Elsner měl hodně připomínek k mladým hercům.
1:45:45	Inszenace Maryši v Liberci v režii Jaroslava Krále. Začínala pohřbem Vávry a pak byl děj vyprávěn retrospektivně. O vzdělanosti J. Krále, překládal si sám Hamleta, nelíbily se mu existující překlady. Vlasta

	Gallerová uměla také dobře anglicky a spolupracovala s ním. Překlad to byl podle narátora dobrý, ale stalo se například, že místo prosté repliky „Prosím vás, k věci!“ byla Zora Božinová (také výborně jazykově vybavená) v roli Gertrudy nucena vyslovit „Víc věc, mňh mistrnosti vět!“ M. K. pak s Karlem Pospíšilem hráli Rosenkranze a Guildensterna ve Stoppardově hře a obě role hráli i v Hamletovi. Představení šla proti sobě. Polonia si pak zahrál třikrát – na Palmovce (r. P. Kracik; s Kamilem Halbichem), na Pražském hradě (r. Lucie Bělohradská, Hamletem byl Jiří Langmajer) a nakonec v Divadle v Celetné (Spolek Kašpar). Srovnání všech tří pojetí a zamyšlení nad historií postavy na našich jevištích. Velký mecenáš a příznivec Spolku Kašpar byl politik Jan Stránský, s Jakubem Špalkem napsal verzi na téma, co bylo před dějem Hamleta. V této verzi narátor Polonia pojal víc komicky, jako užvaněného staříka. Nejdelším angažmá M. K. byl Liberec - 14 let. Miloš Horanský ho přemlouval, když chtěl odejít, příliš si nesesedli a narátor si také nechtěl nechat ujít nabídku z Činoherního studia v Ústí nad Labem, které mělo skvělou pověst. Vyprávění o jejich hostování v Liberci, kde byl ředitelem průměrný zpěvák a komunista. Zařídil souboru prověrky po roce 1968 - vyžadován názor na vstup vojsk Varšavské smlouvy. Související vyprávění o represích, kterým v době jeho dospívání čelila narátorova rodina.
2:02:33	Ještě k libereckému angažmá. Setkal se zde a spřátelil s hercem Ivanem Řezáčem (spolužák jeho ženy Barbary – ona ale studovala dramaturgii). Měl tu také řadu hereckých příležitostí s převleky, například francouzská komedie Tajtrlík v Glancově režii s postavou důstojníka francouzské armády, který se jako vyzvědač převlékal za ženu. J. Král pak režíroval také francouzskou veselohru Leon, kde byl herec starou babičkou. Vtipná vzpomínka vztahující se k převleku mimo jeviště. U Karla Kříže pak hrál v komedii, na jejíž název si nevzpomíná [Hanebný polibek aneb Zneuctění mrtvé panny autorů Paola Poliho a Idy Omboni], kde s Hanušem Borem hráli sestry Satanellu a Madoninu. V roce 1983 narátor dostal nabídku do Hradce Králové k režisérovi Grossmanovi a také do Chebu. Nevyšlo ale ani jedno angažmá a po krátké chvíli, kdy byl na volné noze, přijal nabídku do Ústí nad Labem. Znali se vzájemně z jejich hostování v Liberci, herci se jejich práce velmi líbila a Ivan Rajmont o něm také věděl. Vzápětí ale režisér odcházel do Divadla E. F. Buriana, i když sezónu dokončil. V Činoherním studiu obsadil M. K. do slavné ústecké inscenace Zojčin byt. Hrála zde kamarádka z Liberce Marie Spurná, Jiří Schmitzer, Pavel Rímský, Leoš Suchařípa – hrající dramaturg. Po Rajmontově odchodu určité umělecké vakuum, hodně herců odešlo do Prahy (Schmitzer, Rímský). Nový šéf Petr Poledňák byl chytrý, vymyslel dobrou dramaturgii, například nasadil hru Marat-Sade. Jiří Bartoška s Karlem Heřmánkem už jen dohrávali. Za Jiřího Schmitzera M. K. zaskakoval v inscenaci Jakub a jeho pán v roli starého otrapy a po převzetí inscenace do Divadla bez zábradlí si roli zahrál i tam.
2:17:22	S Petrem Poledňákem přišli do divadla další mladí herci - Ivana Chýlková, Karel Roden, Aleš Procházka, František Staněk. Petr Kracik v Ústí hostoval s Králem Ubu. Vzpomínka na noční procházku Ústím, kdy narátora naložili policisté do auta a vyzvídali, snažili se získat

	informace o kolezích. S Maratem byli v Paříži, jiný zájezd byl do Švédska. Vzpomínka na monolog, který se herec naučil v angličtině a využil jej, i když se dozvěděl, že polovina hlediště byli ten večer místní Češi. V Ústí M. K. zažil sametovou revoluci, kterou vedli právě divadelníci. Byli zváni do továren, chodili na náměstí. Vzpomínka na účast Emila Zátopka na shromáždění, kde ho ovšem lidé vypískali, narátor ani jeho kolegové netušili proč – dohady o atletově možné formě spolupráce s režimem. V Ústí hostovala i režisérka Hana Burešová s inscenací My tě tu písničku naučíme, dále Michal Pavlík inscenoval Podivný pár A Q [překlad, titul měl název Pravdivý příběh A Q]. P. Poledňák pozval Davida Sulkina (britský režisér, kterého potkal na dovolené v Austrálii), aby inscenoval Ortonovo Pozvání pana Sloana a Viděno klíčovou dírkou. Na zájezdě (ještě před revolucí) v Paříži byl do Ústí pozván i francouzský soubor s inscenací o méně známém revolucionáři jménem Gracchus Babeuf. Mělo se hrát v kulturním domě. Před začátkem ale jeden z francouzských herců odmítl vystoupit, pokud nebude v sále odsouhlasena petice za propuštění Václava Havla, který byl právě vězněn. Po pauze a dohadách se nakonec hrálo. Toto představení předcházelo zájezdu ústeckých divadelníků do Paříže s Maratem-Sade. Vzpomínka na vzniklé mezinárodní přátelství s francouzskými manželi – hercem a malířkou a na návštěvu u nich v Bretani.
2:35:57	V době ústeckého angažmá už narátor hostoval v Praze - u Hany Burešové, v Labyrintu a ve spolku Kašpar. Inscenaci Don Juan a Faust navštívil i prezident Václav Havel a poseděl s herci v klubu. Další inscenace s režisérkou Hanou Burešovou: podle her Terryho Pratchetta, Dostojevského Běsi v Dlouhé. V roce 1993 přišel M. K. do Prahy, angažoval ho Petr Kracik do Divadla pod Palmovkou. Nabídl mu hlavní roli v Brechtovi – Pan Puntila a jeho sluha Matti. Po premiéře v klubu potkal Evžena Sokolovského, který mu složil poklonu. Přišel se podívat i na Brechta Petra Kracika, jehož režie měl rád. Režiovala zde i Lucie Bělohradská (Caligula s Jiřím Langmajerem), v této době začal M. K. účinkovat na Pražském hradě [Shakespaerovské slavnosti], kde hrál několik let po sobě. Na Palmovce Dostojevského Idiot, hostování Iva Krobota aj. S inscenací Peer Gynta se mělo jet do Ruska, ale tam se narátorovi nechtělo, tedy nejel – od roku 1968 měl k Rusku stále averzi. Pak se s úspěšnou inscenací jelo i do Finska. Záskok za Vlastimila Bedrnu v libeňské inscenaci Výstřely na Broadwayi – role mafiána, úspěšné divácké představení.
2:46:57	O setkání s Janem Třískou. První setkání při narátorově konkurzu do Divadla za branou, poté na Pražském hradě na Shakespearovských slavnostech v inscenaci Bouře (Tříška jako Kalibán), kde si hodně povídali a spřátelili se. Troška byl osobností, o které šlo mnoho fám. Hrál naplno, zřejmě vlivem americké zkušenosti, kde se polovičaté výkony považují za indispozici. Skvělé Třískovo ztvárnění role Rafaela v Konci masopustu. Úskalí výběru herců pro slavnosti – ne každý může a chce hrát v létě, a tak se tu podle M. K. někdy sejdou výteční herci i s těmi slabšími. Pak hodně záleží na režii. Spolupráce s režisérkou Hanou Burešovou, dramaturgem Štěpánem Otčenáškem a souborem Divadla v Dlouhé. Tam to má M. K. velmi rád, před několika dny zde

	hrál v Lucerně, kde alternuje v roli vodníka (také herec Mazák z Brna, dříve i Arnošt Goldflam). Výtečný režisér Jan Borna. Herci všichni fajn lidé, sympatie jsou vzájemné, přátelské prostředí. Nikdy zde nezažil žádné intriky, alternoval i s jejich „star“ Janem Vondráčkem. Umělecké vedení umí s herci výtečně zacházet, přesně vědí, koho chtějí a potřebují, H. Burešová typově přesně obsazuje a umí herce srovnat, ví, co který herec utáhne a na co má. Výjimečný kolektiv mezi pražskými divadly. Vzpomínka na Mannův Kouzelný vrch v režii Jana Antonína Pitínského - „režisér čaroděj“, použil skvělou hudbu. Do Kašpara (Divadlo v Celetné) narátora přivedla Jaroslava Šiktancová. Jakub Špalek dělal projekt Májový Shakespeare – výběr dialogů a zajímavých scén z Shakesperova díla – scénky, písničky. S tím narátor v Kašparu začínal. Poté Mittererovo Účtování v domě božím. Popis děje hry. Pána Boha hrál Bořivoj Navrátil, narátor pak Satana, Jan Potměšil Krista a Eva Elsnerová Pannu Marii. Krásný text byla hra Kodaň (Michael Frayn), kde se M. K. sešel s Martou Vančurovou a Petrem Vobeckým, kterého po jeho odchodu z Kašpara nahradil Marek Němec. Náročný text o fyzice. Na jedné z repríz byla Helena Glancová, za roli fyzika Nielse Bohra narátora velmi pochválila. Skvěle do hotové inscenace vstoupil Marek Němec, který se roli dobře naučil a logický text výborně interpretoval.
3:05:00	Hostování v Národním divadle. Opět zásluhou Hany Burešové, kde dělala Moliérova Pána z Prasečkova. Narátor zaskočil po úrazu Jiřího Štěpničky. V programu ale není uveden. Hrál zde také s Václavem Postráneckým, s nímž byla také dobrá spolupráce. M. K. je téměř šedesát let u divadla. Humorná vzpomínka na inspicienta Bědu Morávka z Liberce. Dodatek k hercově setkávání s dramatikou Friedricha Dürrenmatta. Poprvé to bylo na studiích v Brně – Frank V. v režii Josefa Karlíka, po mnoha letech v Činoherním studiu stejný titul a hra Meteor v režii Petra Poledňáka o starém spisovateli a nositeli Nobelovy ceny. Hru hráli také kdysi ve starém Disku v režii Juraje Jakubiska, ale toto nastudování se narátorovi nelíbilo. Považuje Dürrenmatta za jednoho z nejzajímavějších autorů - po herci se chce nejen prožitek, zároveň je potřeba, aby zůstal nad věcí, což málokdo umí. Zcizovací efekty na škole dobře učil Josef Karlík, byl v tom mistr.
3:14:12	KONEC AUDIONAHRÁVKY
	VIDEOZÁZNAM
Stopáž 0:01:44	O hostování s inscenací Marat-Sade v Divadle Gérarda Philipa. M. K. měl obavy, jak Francouzi přijmou téma svých dějin od herců z Československa. Představení mělo ale veliký úspěch. Bylo až do půl dvanácté, poté dlouhé převlékání a odličování. Při příchodu narátora na následný raut, hosté ztichli a poté mu věnovali ohromný aplaus. Připravili mu tak jeden z největších zážitků s divadlem spojených.